

[Anker Lau.]

en frivillig sag, men for mellemstanden er den i virkeligheden en nødvendighed, dels for at få virksomheden til at vokse, dels for at skabe sig økonomisk tryghed og sørge for sin alderdom — her er jo ingen pensionsret. Når skatterne derfor gør opsparing umulig, rammes vi naturligvis alle, men mellemstanden rammes særlig hårdt, dels fordi det er her, mellemindtægterne findes, dels fordi det som nævnt før hindrer virksomhedernes udvikling.

Jeg er helt klar over, at store skatter har været nødvendige for at sanere og betale, hvad krigen kostede os, men det er ligesom man ingen ende kan se på det, og befolkningen er ved at opgive håbet om, at det nogensinde bliver bedre. Der må gøres en indsats for at lette skattebyrden. Det nytter ikke at flytte den, den skal lettes for os alle, og man bør søge efter områder, hvor staten kan spare på udgifterne.

Jeg skal erkende, at det ser vanskeligt ud, og at man måske kan støde på vanskeligheder når talen er om sanering, men der er områder, hvor det må være muligt at spare på statens udgifter. Der er en ting, der undrer mange mennesker, som vi formentlig kan få forklaring på her. Når der ingen arbejdsløshed har været i samfundet i så mange år, som tilfældet har været, undrer mange sig over, at det stadigvæk ikke giver sig udslag på statsbudgettet. Formentlig er det således indrettet, at statens bidrag til arbejdsløsheds-kasserne er ret uforandret, men så må pengene vel hobe sig op andre steder, i alt fald i nogle arbejdsløsheds-kasser. Det er vel ikke helt utænkeligt, at der på dette område kunne være et og andet at rette efter så lang en periode uden arbejdsløshed.

Det andet er spørgsmålet om de tyske flygtninges fjernelse, som også andre har været inde på, og jeg vil gerne have en bedømmelse af, hvad dette betyder i retning af sparede udgifter.

Men søger man videre efter besparelser foruden det, der kan indvindes ved restriktionernes ophævelse, så springer unægteligt de beløb i øjnene, som staten hvert år yder i tilskud til forskellige varepriser, dels for at hjælpe, dels for at holde pristallet. Dette ulyksalige pristal synes overalt at træde hindrende i vejen for genskabelsen af en sund økonomi. Nu indregnes skatten jo også i pristallet, hvad jeg mener er forkert, fordi det jo må betyde, at de pristalsregulerede i virkeligheden kan være ligeglade med stigningen.

Men tænker man sig bortfald af tilskudene til priserne, og at dette skal have en ned-sættelse af skatterne til følge, var det så ikke muligt at gøre det på en sådan måde, at pristallet ikke påvirkedes deraf. Jeg forstår, det er lignende tanker, der har beskæftiget andre ærede medlemmer, og det er vel værd at overveje en udvikling i den retning, selv om det ikke lykkes i første omgang. Jeg føler mig overbevist om, at en skattelettelse vil betyde en kolossal opmuntring for befolkningen. Det er jo faktisk sådan, og har været det i en halv snes år, at opsparing til selvpensionering har været umulig. Skal en købmand eller en håndværker kunne sikre sig en pension, svarende til embedsmandens, skal der en overmåde stor opsparing til, og det gør, at mange mennesker efterhånden føler, at de ikke har meget andet end aldersrente i udsigt. Den kreds af mennesker bliver større og større, og det betyder større statsudgifter og nye skatter. I virkeligheden burde den formue, som er nødvendig for selvpensionering, være skattefri.

Under disse forhold er det jo ikke underligt, at mange mennesker interesserer sig meget for en folkeforsikring, og der er vist al mulig grund til, at også vi beskæftiger os dermed.

En politik som den her skitserede har til hensigt at kalde på alle de frie kræfter, der nu er dysset i søvn under restriktionernes og skatternes tryk. Det er en politik, der gør den brede befolkning interesseret i at genopbygge og skabe velstand ved at frigive initiativet og lade konkurrencen regulere i stedet for statens politimæssige myndighed.

Vi vil føle os som frie mennesker, der handler under ansvar, og vi vil føle, at det kan betale sig at arbejde og løbe en risiko. Danmark har gode betingelser for igen at blive et rigt land, hvor vi alle kan og vil vedstå vort sociale ansvar overfor fællesskabet. Det sociale problem består jo ikke alene i at hjælpe økonomisk, men også i at skabe de vilkår, der gør hjælp ufornoden for de fleste mulige. Der vil altid være store sociale opgaver at løse i et moderne samfund, og de skal løses, men vi kan kun i længden løse dem, hvis vi gennem en social-liberal politik som den, jeg her har givet udtryk for, får skabt en virkelig folkelig velstand i Danmark.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 2. november kl. 13³⁰ med følgende dagsorden: